

наследию переводчиков-шестидесятников, которые сотрудничали с изданием, осуществляя переводы с английского на украинский язык. Автор объективно оценивает предпосылки появления яркой переводческой индивидуальности украинских переводчиков.

Ключевые слова: журнал Всесвіт, шестидесятництво, переводческое наследие, поэтический перевод.

A. Savolotska, master student
Institute of Philology, Taras Shevchenko University of Kyiv

The role of magazine "Vsesvit" in the course of development of translational process during 1960's

The article highlights the role of Ukrainian Journal of Literature and Art "Vsesvit" during 1960's. Article shows a translational heritage of translators of sixties who collaborated with magazine, doing translations from English into Ukrainian. In an unbiased manner author appraises reasons of vivid translational individuality emersion of Ukrainian translators.

Key words: magazine "Vsesvit", "the Sixties" in Ukraine, translational heritage, poetic translation

УДК821.162.1. О.Гроза

Ю. В. Савчук, студ.
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

ТИПОЛОГІЯ РОМАНТИЧНИХ ГЕРОЇВ У ПОЕТИЧНІЙ ТВОРЧОСТІ ОЛЕКСАНДРА ГРОЗИ

У статті проведено глибокий аналіз та детально класифікація романтичних героїв, представлених у поетичній творчості Олександра Грози.

Ключові слова: типологія, романтичний герой, романтизм, козак, лірник, лицар, шляхтич, жіночі образи.

За основу класифікації романтичних героїв у поетичній творчості Олександра Грози ми обрали дослідження Болеслава Хадачека, вміщене в праці "Historia literatury kresowej". У ній вчений говорить про те, що представники літератури пограниччя створювали різноманітних романтичних героїв, які різнилися як за соціальною, так і культурною чи національною приналежністю. Цю типологію героїв можна також застосувати й до поетичної творчості О. Грози.

1) Основу всіх романтичних героїв у творчості О.Грози становлять *козаки*, серед яких можна виділити такі типи, як: запорозькі (січові та низові), реєстрові, придворні та гайдамаки. Козаки зустрічаються читачеві у таких творах, як: "Mogily", "Pierwsza pokuta Żelazniaka", "Starosta Kaniowski", "Zaporożec", "Śpiew Zaporożców", "Bohdan" та "Lacki". Поет не ідеалізує їх – підкреслює їхні позитивні якості, такі як: войовничість, волелюбство, мужність, силу, красу та шалену відвагу (за що їх називає *mołodec*, *mołojec*, *sokół*, *orzeł stepowy*, *hardy*, *wolny*), проте й не оминає їхніх негативних рис – дикість, любов до випивки, мстивість та жорстокість. Таким чином автор створює справжній, яскравий портрет тогочасного козацтва. Наприклад, у поезії "Mogily" підкреслена козацька любов до випивки: "I gdyby ten tłum wódką nie był tak spojony, // Co go na śmierć widoczną, jakby na miód wiodła, // Junacka by odwaga dobrze w nim ochłodziła". [3, с. 124] та жорстокість (змальовано методи знущання над полоненими польськими воїнами): "Temu wydzierą oczy, obcina ramiona, // I puszcza – biedak z bieży i kona; // Drugiemu wszystkie z stawów kości powyrywa, // I wlekąc na teledze Tadeusza śpiewa; // Trzeciemu łamiąc ręce i do kolan nogi, / Każę pełzać niedźwiedzia..." [3, с. 129]. Зображене ставлення самого польського війська до козаків, яких вважали простолюдинами, черню і ставилися до них зверхньо: "... i trza było słynać // Na cały świat z guserstwa, a od chłorów ginąć!" [3, с. 128] Важливий цей твір і тим, що у ньому подається абсолютно новий портрет козацького гетьмана Богдана Хмельницького, як зрадника польського війська ("zdrajca Bohdan"): "Leci wróg, przyjaciel stary, // Bohdan gorszy nad Tatary".

Козацька мстивість зображена і в творі "Pierwsza pokuta Żelazniaka". Максим Залізник вирішує податися на Запоріжжя та долучитися до козаків, щоб помститися за смерть батьків: "Już nie do miłej przez ług zielony // Poniesiesz wierny koniu mój wrony, // Ale poniesiesz, gdzie w imie Boga // Czerwone piwo toczą z krwi wroga, // Kędy czerwony pług niwę orze // A w stogi białe składają zboże. [4, с. 29] Козацьке свавілля та гультіпацтво придворних козаків Потоцького зображено у творі "Starosta Kaniowski": "Na wypasach kozackie tuczyły się konie, // Jak ich pany, co ciężkie

porzuciwszy bronie, // I zasiadłszy z Starostą do misy, do dzbana,
// Jedli, pili, hulali od mroku do rana" [4, с. 100].

Вистачає, однак, і позитивних представників козацтва. Велику жертвність козака, який полишає рідних заради служби у війську зображено в поезії "Zaporożec": "Ni ja przystanę do Kniazia Rusina, // Ani do Pana Tatarzyna, // Ale na czajkach tam, za sine morze, // Powiodę nasze sławne Zaporoże" [4, с. 11]. Про безмежність козацької слави, виміряти яку можна лише ворожими могилами по всій Україні, розповідається у поезії "Śpiew Zaporozców": "Jeśli chęćka bierze ciebie // Zliczyć broni naszej czyny?// Zlicz mogiły Ukrainy – // Lepiej gwiazdy zlicz na niebie! // Zlicz kurchany Zaporoża – // Lepiej policz piasek morza! // A i kurhan, i mogiła, // Całe tysiąc wrogów skryła". [4, с. 13] Портрет Богдана Хмельницького наявний також і творі "Bohdan", проте тут переважають його позитивні риси – надзвичайна відданість військовій справі. Така самовіддача гетьмана і створює такий дикий та холодний образ гетьмана, якого нічого не може зупинити чи розчулити: "Bądźcie zdrowi! Bądźcie zdrowi! // Tak rzekł Bohdan, porwał broń. // Jak wiatr pod nim leci koń. // Ni go parów zastanowi, // Ni bezbrzeżny wstrzyma staw" [4, с. 14]. Про козацькі звичаї можна дізнатися з твору "Lacki" – смерть сина не на полі бою та не від ворожої шаблі була ганьбою для батька: "Co nam stary Lacki powie, // Gdy się o twej śmierci dowie?// Gdybyś padł w wojennem polu, // Nie tyleb mu było bolu. // Pięciu synów wojna wzięła, // Za cóż ciebie ominęła" [4, с. 18].

Підкреслюється козацька вірність православної релігії, козаки часто звертаються за допомогою до Бога і святих (у творі "Soroaka" місто захищала чудотворна ікона, а сам Сорока поширював православ'я на українських землях).

Підсумовуючи, можна говорити про те, що козаки у творчості Олександра Грози виступали раче ворогами польського війська, ніж його союзниками, як це ми бачимо, на прикладі творчості Падури.

2) На друге місце у типології можна поставити героїв, що виводилися з фольклору народів пограниччя, а саме *гусярі та лірники* (вони мали інші назви: боян, бандурист, вайделот, кобзар, думкар, дудар, старець, знахар, ворожбит, перебендя). У своїх піснях-думах кобзарі уславлювали пам'ять полеглих воїнів, опо-

відали визначні історичні події або ж передікали їх, застерігали та давали настанови своїм сучасникам (щодо останнього – виконували функцію поета-віщуна). Нерідко також своїми піснями надихали вони письменників, наприклад, Падура згадує кобзаря з Кальника, а Чайковський – бандуриста-мандрівника Левка. Найбільш відомими, однак, в літературі лірниками є Гусляр з "Дзядів", Хальбан з "Конрада Валенрода" та Вернигора, про якого писали Чайковський, Словацький, Виспянський та Семеньський.

У поезії Олександра Грози цей романтичний герой найкраще представлений у творах переважно історичної тематики таких, як: "Soroka", "Starosta Kaniowski" та "Śpiew Zaporożców". У переважній більшості творів лірники з'являються початку твору та являють собою оповідача, що веде оповідь від першої особи, іноді – наприкінці, роблячи висновки чи даючи настанову сучасному поколінню. Місцем зустрічі читача зі співцем у творах Олександра Грози є могила, що надає постаті лірника більшої сакральності та таємничості. Наприклад, у поезії "Soroka" таким місцем виступає братська могила козаків, що загинули від татарської орди, а в творі "Starosta Kaniowski" – могила, вбитої дочки Ганни.

У творі "Soroka" розповідається напівлегендарна історія про козака Сороку, який поліг у битві зі своїми побратимами, захищаючи своє місто від татарської орди. Могилу, в якій їх було поховано і назвали Сорокою. Саме під цією могилою сидить старий лірник та співає: "Jak gołąb' siwy, śpiewak wiekowy // Z swą lira w rękę siadł na mogile, // Patrzył przez chwilę, dumał przez chwilę, // I zagrał temi gumując słowy..." [4, с. 82] Своєю пісню він розпочинає словами жалю та нарікання на те, що не залишилося вже в Україні співців, які б могли прославити у своїх піснях видатних українців. У цих словах ми можемо простежити сум за минулим та нарікання на сучасне лірникові покоління (це була типова риса романтиків, яка полягала в уславленні активного минулого та критиці пасивної сучасності): "Ej Rusi! Rusi! Gdzie twe śpiewaki? // Padł w boju wielki Ataman taki, // A niemasz pieśni zaśpiewać komu...// Daremnie błądzą oczyma, // Przeszedł wiek pieśni... piewców już niema!" [4, с. 83].

У поезії "Starosta Kaniowski" співцем постає старий батько Ганни, який цілі дні проводить на могилі своєї доньки, співаючи

пісень: "Lecz rzewniej na mogile ojciec Hanny śpiewa; // Biała broda falami na lica mu spływa, // Oczy podniósł ku niebu, z piersi przytłumiony // Wydobył głos, i z liry żałośnemi tony, // I z sercem go ożenił, i przez wdzięczne pianie // Kołysał swoje dziecię na wieczyste spanie...".[4, с. 199]. Саме у пісні старий батько знайшов відраду після смерті своєї дитини, пісня продовжила йому життя. У словах "Kołysał swoje dziecię na wieczyste spanie" [4, с. 199] наявна вказівка на містичність та сакральність постаті лірника, який мав зв'язок і з потойбічним світом, адже співав-заколював свою доньку, мов живу.

Згадки про бояна ми зустрічаємо у такому творі, як "Śpiew Zaporożców": "A jak wrócim w domy nasze, // Ojce w górze wzniosą czasie, // I Wojan naszej pamięci // Wiekuistą pieśń poświęci" [4, с. 14]. З цього уривку ми дізнаємося про те, що пісня бояна була для козаків найбільшою дякою та нагородою за всі їхні страждання, битви та перемоги. Їхня слава увіковічується лише завдяки співцям, які присвячують свої пісні найкращим лицарям свого народу.

3) Ще однією постаттю, яка користувалася популярністю у поетів "української школи", був *магнат-шляхтич*. У його описі переважають негативні риси, такі, як: егоїзм, свавілля та жорстокість. У творчості Олександра Грози таким персонажем є Микола Потоцький з поезії "Starosta Kaniowski". Вже на початку твору він постає як людина свавільна, яка любить справляти шумні бенкети з придворними козаками: "Na wyprawach kozackie tuczyły się konie, // Jak ich pany, co ciężkie porzuciwszy bronie, // I zasiadłszy z Starostą do misy, do dzbana, // Jedli, pili, hulali od mroku do rana" [4, с. 100]. Староста зображений у ролі поганого політика, якого не турбує доля своєї країни, він не прагне звільнити свою землю від турецько-татарських поневолювачів, а для забави і своєї матеріальної вигоди воює проти такої ж шляхти, як і він: "Wiodło działa zdobyte i brańców na smyczy; // Pewnie tak Bóg poszczęścił na tatarskiej dziczy?// Gdzie tam! – oto powracał zajazd z Żywotowa. // Pan Starosta Wyżycką i Krasickich wspierał, // Złamali Komargrodzkich, więc hołdy odbierał. // Przebóg! Domowa wojna..."[4, с. 100]. Зневажливо ставиться Потоцький до історії, не шанує своїх предків: кімнату з їхніми портретами, яка була святинею цілого замку, він перетворює на склад з напоями: "Pan

Starosta przybytek tak drogi, tak święty, // Zamienił na piwnicę;
z półek piękne sprzęty, // Złożone z ksiąg i zbroi, wyniósł na
poddasze, // A stawił roztruchany, gęsiory i flasze" [3, с. 103]. Отже,
ми можемо говорити про те, що пан Микола Потоцький є збір-
ним образом сарматизму з усіма його вадами.

4) Особливу групу героїв складають *польські лицарі*, мужні,
загартовані в постійних боях, готові віддати своє життя за бать-
ківщину, віру та честь. Таким лицарем постає король Ян з твору
"Mogily", якому лицарська честь важливіша за всілякі королів-
ські розкоші та багатства: "Nie na miękkich rozkoszach, nie w
jadwabnych szatach, // Król Jan przepędził życie w królewskich
komnatach, // Lecz na trudach wojennych, lecz w ciężkiej zbroicy,
// W głuchych stepach, daleko od tronu, stolicy. // Milszy mu był
kurz bitwy, niż pałaców wonie, // I stal w hełmie, niż złoto w koronie,
// I obozowy tumult, niż płocha miast wrzawa, // A nad wszystko,
rycerska milsza cześć i sława" [3, с. 105]. Про надзвичайну віру в
Бога та відданість католицькій церкві ми дізнаємося з фрагменту
твору, в якому зображено церковний обряд у польському таборі
на свято Божого Тіла: "Był to dzień uroczysty – dzień Bożego Ciała:
// W czterech rogach obozu wznieśliśmy ołtarze, // I ubrali przystojnie,
jak obyczaj każe. // Księża śpiewali sumnę; po skończonej sumnie,
// Z monstracijum, przy całym obozowym tłumie, // Zaczęliśmy
obchodzić z processiją wały..." [3, с. 118] Мужнім лицарем постає у
цьому творі і Воєвода: Богдан Хмельницький дарує йому життя,
проте він відмовляється від цього "подарунку" і обирає смерть,
яка була йому миліша, ніж життя, подароване ворогом: "Pomniąc
czem był dla niego dom Daniłowicza, // Bohdan dla Wojewody
wolności użycza; // Ale dzielny mąż wzgardził tą ofiarą wroga // I z
wielką duszą poszedł do wielkiego Boga" [3, с. 128].

5) Іншим типом романтичного героя, який досить часто з'яв-
ляється в любовній ліриці Олександра Грози, є *тип "юного Вер-
тера"*. Ним постає молодий юнак, який страждає від нещасли-
вого кохання або зради дівчини. Досить часто він не може ви-
тримати ці душевні травми та покінчує життя самогубством. З
таким персонажем ми знайомимося у таких поезіях, як "Wiersz z
powodu samobójstwa P.", "Skargi Tatar", "Do ... A...", "Do J. K.
i T. D." та "Kniaźnin". Найкраще цей образ розкритий у поезії
"Wiersz z powodu samobójstwa P.", де ми бачимо зраду дівчини

та пов'язане з цим самогубство юнака. Трагізм простежується навіть у тому, як поет звертається до хлопця "ofiara wżących uczuć, uniesień młodości", "nieszczęsny cieniu mogiły". Про зраду дівчини Таміни та страждання татар ми можемо говорити і в поезії "Skargi Tatara": "Wozilem tobie jedwab' z Buchary, // Futra, na jakie w Kazaniu stało; // Tyś okrywała mojemi darami // Twe serce, które nie mnie kochało" [3, с. 18]. Історія вимушеної розлуки, яку ліричний герой прирівнює до смерті, описана в поезії "Do ... A...": "Gdy między nami rozdział nakazano, // Stałem z grobowem milczeniem, // Jak ten, któremu wyrok śmierci odczytano". [3, с. 21] Про кохання, як про нове життя, говорить Княжнін з однойменного твору "Kniaźnin. Poemat uczuciowy": "Jedno bierzemy życie w przeznaczeniu; // Któż mi dał drugie? Bóg! – O, nie, to ona" [3, с. 87]. Тому зраду коханої тонка душа Княжніна переживає надзвичайно болісно: "Bo i mnie moja róża się wyrzekła, // I z swym kolibrem daleko uciekła – // Na tę wieść w ziemię wrosły moje nogi, // Ręce wzniesione zaschły jak u trupa" [3, с. 89].

б) Особливе місце Болеслав Хадачек відводить для наступного типу романтичних героїв, а саме так званому "надгерою", який постає у багатьох іпостасях. Його прототипом є Конрад Валенрод Адама Міцкевича, який втілюється в таких образах, як Упир – Відлюдник – Густав – В'язень – Паломник. У поетичній творчості Олександра Грози таким героєм є Вацлав з поезії "Wacław i Helena". Хоча цей герой має менше іпостасей, ніж Конрад, проте теж є багатозначним (постає в ролі в'язня, бійця та головного повстанця, патріота, паломника, пророка). Знайомство читача з Вацлавом відбувається у в'язниці моторошного замку, де він чекає на свій смертний час з іншими в'язнями. Він – повстанець, який підійняв народ до боротьби, проте програв її: "Walczyście okiem, i twarzą, i czołem, // Ale zwalczeni w oku, twarzy, czole // Całe zwycięzcy oddajecie pole, // Okryci nędzy i hańby poriołem" [3, с. 47]. Вацлав залишається вірний своїй ідеї до кінця, навіть перед смертною годиною, він непорушно стоїть і дивиться в далечінь, а не відмолує свої гріхи, як це роблять інші. В цьому виявляється також одна з характерних для романтичного героя рис – він дисонує з загалом, вирізняється з безликої маси: "Tak każdy troski zajęty swojemi, // Oprócz jednego, który na uboczy // Stoї jak posąg, tylko jego oczy // Czasem tak dzikim

strzelają płomieniem". [3, c. 49] Вацлав наділений силою подібною до тієї, яку має поет-пророк, а саме силою пісні та слова. Йому достатньо однієї пісні, щоб схилити на свій бік народ, який вимолює помилювання Вацлава у суддів: "Płynie pieśń coraz smutniejsza i dziksza, // Płyną łzy deszczem po słuchacza oku, // A wtem godzinę śmierci zegar bije, // Waclaw urywa na połowie dźwięku, // Naród, pieśń w rzewnej dośpiewując duszy, // Całuje, nosi Waclawa na rękę, // Woła do sędziów: niechaj Waclaw żyje! // Woła pod gwiazdy: niechaj Waclaw żyje!" [3, c. 53] Він справжній патріот, який ставить Батьківщину понад усе, жертвує навіть коханням Хелени, страждає від цього, проте повертається до Вітчизни: "Chcę do ojczyzny co żywo powrócić, // A powracając muszę z siebie zrzucić // Wszystko, co miałem z tą ziemią wspólnego, // Wszystko do prochu obowią mojego" [3, c. 57].

7) Надзвичайно яскравими постають і жіночі образи у поетичній творчості Олександра Грози. Головною серед них є постать дружини чи *нареченої воїна*, яка всіляко допомагає йому, підтримує народний дух та піднімає людей на боротьбу. Такою жінкою постає кохана Вацлава, Хелена з поезії "Waclaw i Helena". Вона не полишає Вацлава на призволяще, коли він потрапив до в'язниці, а закликає народ допомогти йому, як колись Вацлав допомагав їм: "Na waszych wzgórzach Bóg laury zasadził; // Wasi ojcowie na wieńce je rwali, // I niemi wieszczów skronie ubierali. // Wy, ich synowie, szafoty stawiacie, // Ostrzycie miecze, sędziów nasyłacie" [3, c. 51]. Вона згодна піти на смерть разом з Вацлавом, але ніколи не відмовиться від нього та не полишить його: "Nim nas, Waclawie, jeden grób pochlonie, // I twoję pamięć uświęca marmury, // Przyjmij ode mnie ten wieniec laurowy" [3, c. 52].

8) До іншого типу жіночих образів належить дружина отамана Сороки, Пракседа, з твору "SoroKa". Хоча й походить вона з простого люду, проте органічно втілюється в роль дружини правителя. Своєю поведінкою вона практично *прирівнюється до чоловіка*. Під час військового походу Сороки Пракседа бере на себе обов'язки головного захисника міста, на яке напала татарська орда: "" To i nam dłużej nie siedzieć w jamie, // Z szablą i nożem dalej ku bramie!"" // Woła Pракседа, i już po przedzie // Na swoim białym koniku jedzie...// Za nią orężny, brzmiały rój leci, // Z wojaków, starców, kobiet i dzieci" [4, c. 71].

Олександр Гроза створив ряд інших, не менш яскравих жіночих образів: це і дочка селянина Ганна, яка стала жертвою переслідування пана з твору "Starosta Kaniowski", і побожна та слухняна Аліна ("Alina"), це і вірні соколиці, матері та сестри, що чекають повернення своїх рідних з війни ("Zarogożec"), і підступні дівчата, які можуть зрадити ("Skargi Tatara"), дівчата-жертви власних чоловіків (Марина, яку наказав втопити власний чоловік з твору "Maryna. Powiastka białoruska"), і віддані наречені, насильно розлучені зі своїми чоловіками, які до кінця життя чекають на їхнє повернення (Мокрина з твору "Starosta Kaniowski") та багато інших.

Отож, ми можемо говорити про те, що Олександр Гроза як представник "української школи" створив у своїй поетичній творчості надзвичайно різноманітних та яскравих літературних героїв, які ввібрали в себе весь дух романтики пограниччя: фольклор (народні вірування та традиції), самобутню культуру, історизм та містицизм.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Радишевський Р. Тарас Шевченко і польський романтизм: стан і перспективи дослідження / Романтизм: між Україною та Польщею / – Київські полоністичні студії, том V / Ростислав Радишевський – К., 2003. – С. 162.
2. Bachórz J. W cieniu wieszczów / Zapomniane wielkości romentyzmu / Józef Bachór – Poznań, 1995. – С. 9.
3. Groza A. Poezye, tom I / Alexandr Groza – Wilno, 1843. – С. 8–161.
4. Groza A. Poezye, tom II / Alexandr Groza – Wilno, 1843. – С. 14–199.
5. Hadaczek B. Historia literatury kresowej / Bolesław Hadaczek – Szczecin, 2008. – С. 138–142.
6. Markiewicz H. Rodowód i losy mitów trzech wieszczów / Z historii literatury polskiej, tom II / Henryk Markiewicz – W., 1985. – С. 21.

Стаття надійшла до редакції 16.04.15

Ю. В. Савчук, студ.

Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко, Киев

Типология романтических героев в поэтическом творчестве Александра Грозы

В этой статье мы попытались сделать глубокий анализ и детально классифицировать романтических героев, представленных в поэтическом творчестве Александра Грозы.

Ключевые слова: типология, романтический герой, романтизм, казак, лирик, рыцарь, шляхтич, женские образы.

Y. Savchuk, student
Institute of Philology, Taras Shevchenko National University of Kyiv

The typology of romantic characters in the Alexander Groza's poetry

In this article we attempted to make a deep analysis and to classify in detail romantic characters presented in the Alexandr Groza's poetry.

Keywords: *typology, romantic characters, Romanticism, the Cossack, lyricist, knight, nobleman, female characters.*

УДК 821.161.2-1Андрусяк

Н. З. Сварич, асп.
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

ВТІЛЕННЯ СВИТОГЛЯДНОЇ КОНЦЕПЦІЇ ІВАНА АНДРУСЯКА В ОБРАЗНІЙ СИСТЕМІ ПОЕТИЧНОЇ ЗБІРКИ "ПОВЕРНЕННЯ В ҐАЛАПАГОС"

У статті досліджено провідні мотиви збірки Івана Андрусяка "Повернення в Ґалапагос" і розглянуто індивідуально-авторську образну систему для глибшого розуміння світоглядної концепції митця.

Ключові слова: *провідні мотиви, концептуальний образ-символ, архетип, філософська лірика, світоглядна концепція.*

Поетична збірка Івана Андрусяка "Повернення в Ґалапагос", яка вийшла друком у 2001 році, привертає увагу розмаїттям тематики, філософічністю, образністю і багатством поетичних засобів. Тут автор досліджує сутність людської природи, систему життєвих цінностей та пріоритетів, призначення мистецтва і роль митця в житті суспільства.

Незважаючи на широку тематичну палітру, своєрідність та самобутність образів, багатий арсенал мовних засобів, твори цієї збірки лише вибірково аналізували такі дослідники, як І. Хомчук, Ю. Логвиненко, Н. Лебединцева, О.Соловей та ін. Однак поза належною увагою науковців лишилися провідні мотиви й образна система збірки в цілому, що й зумовило актуальність нашої роботи.

Метою даного дослідження є розкриття світоглядної концепції митця крізь призму індивідуально-авторської образної системи поетичних творів збірки Івана Андрусяка "Повернення в Ґалапагос".